

ELU-PÄIKKE

ÜHENDUS KRISTUSES

Tallinna Linna
Keskraamatukogu

MINA OLEN ÜLESTÕUSMINE

JA ELU

JOH. 11,25

N° 13

ELU-PÄIKE

KRISTLIKU ÜHINGU „ÜHENDUS KRISTUSES“ VAIMULIK-KIRJANDUSLIK AJAKIRI

ILMUB 6 KORDA AASTAS.

3. AASTAKÄIK.

L. 2. 108

1936

Vastutav ja peatoimetaja Viilip Elustus; tegevtoimetaja k. t. J. Martin-Helendi; toimetajad: N. Smirnov ja G. Martin; toimetuse liikm.: cand. theol. E. Õunapuu, E. Krusenbergh. Väljaandja: KRISTLIK ÜHING „ÜHENDUS KRISTUSES“ *). Toimetuse aadress: Põltsamaa, Jaama tn. № 8, p-k. 49.

11. dets. 1935. a.

Legendid...

TALLINNA KESKRAAMATUKOOGU

Legendiga ehitakse pühi... legendiga lauldakse kiitust sangarile...

Legendid on indiviidi ja rahva ettekujutise viil, milles kõige vähem tõelikkust ja tihti on jäänud tõest vaid paljad, legendide autorite muinasjutulisse fantaasiasse rüütatud nimed.

Legendide autorite loominguline pilk ja psühholoogiline analüüs ei tungi läbi möödunu sügavikku, ei saavuta kustunud suursõnade aardeid!

Peenelt ja kaunilt punutud legendi pitsvõrgud põimuvad mängleva ajatuule lillide all, püüavad kinni hinged, kes armastavad legende enam kui tõtt ja muinasjuttu rohkem kui tõelikkust.

Selle asemel, et peegeldada õilist ja helget; selle asemel, et lahendada kangelashingede sümfoonia salapäraseid akorde—legend on argipäeva banduristide**) laul, kes rännates paigast paika, ülistavad ja maalivad oma muinasjutes iseendid tendentsiga, et ka sangareil pole õnnestunud jääda võitjaks lõpuni, s. o. et ka sangarid pole olnud paremad autoreid endid... Oo, kadeduselaulud!

Legendid sünnivad vastuseks sügavate hingede taganõudmistele, kes tunginud katsuva pilguga mineviku kaugusisse, kes otsivad eluliste probleemide lahendust...

Kuid häda neile, kui usuvad legende ja osutuvad mänguesemeiks laulvate muinasjuttude autorite käes.

*) „Ühendus Kristuses“ juhatus, vastutava toimetaja V. Elustuse ja abik. M. ja N. Smirnov'i aadress: „Ühendus Kristuses“, Viljandi, Lutsu tn. 6, p-k. 110.

**) Vastab prantsuse trubaduurile.

Kibedate pisaratega maksavad nad legendaarse muinasjutu eest ning imedes kahtlusemärki närbub nende õrnade hingede usalduseilu...

Jumal saatis taevast kannatavale inimsoole Tõesõna, ja Tõest kõneleb meile raamatuist parim—Piibel... ent saatan kinkis inimsoole muinasjutu... Ja täitus maa valega ning ta mustad aarud katsid kinni selge, helesinise taeva ta igavese õigusega, ja hakkas meeldima inimsoole vale, rüütatud sädelevasse muinasjuttu.

Nii möödusid ajad ja läks kaduma tõde... ja hakkas ikma inimhing eksledes maailma kõrbes suremas tõe ja õigluse janus...

Legendid tekivad tavaliselt nende helkete isikute ümber, kellest jäänud vaid kahvatu mälestus... vaevalt märgatavad jooned nende suuruselt ja sügavusest.

Legende puhutakse nendest, kes kadunud eluareenilt, kes ei või enam äratada kadedust ega konkurentsi... Legendarne muinasjutt kirjeldab fakte, elades läbi kadunute mõtteid ja kõnesid, arvestamata tõde ning jättes sootumaks kõrvale tõelikkuse.

Kõik see kaasakiskuv vale vabandatakse ja õigustatakse „muistsete aegade“, „lähikatsumise ja analüüsi võimatusega“...

Ja võetakse vastu vale kui tõde, sest kadunud tõde. Nii tekivad legendid inimhorisondi ilusates raamides.

A 4910

20/10/36

ENGV
Riiklik Raamatukogu

SP 5872

EP 4554

 Legendaarne muinasjutu girland ei ümbritse üksi ammu lahkunuid, vaid on erandeid, kunas legendid ehivad ka elavaid meie keskel... See juhtub siis, kui ilmuvad elavad isikud, kes tagasihoidmatu huviga jälgivad helkjate idealistide elu ja hinge kinni pidades erksalt kuulatelavad: kas pole kuulda nendest midagi uut?... Ihale: „midagi uut“ seltsivad osavasti uulitsa banduristid, kes vihkavad valgust ja ideaale, aga kes rõivastuvad vooruslike kude heledasse maski. Tasa, üksteise järele, mustade varjudena tõusevad nad põrgust ja liuglevad elavate keskel, külvavad vale, kadeduse ja laimu umbrohtu...

Valimatud oma „midagi uut“ nälgas, inimesed ahnelt neelavad mürgiseid mahlu ja mürgistunud neist jäävad pimedaks... nad lakkavad mõistmast seda, mis õilis, puhas ja kõrge...

Lennu asemel taevast — algab roomamine mööda maad...

Ja kumiseb vasena laimu... voolab vale kui tõkat... Tõe, Vaimu ja Kristuse armastuse ideaalide eest kannatajaid kroonib banduristide kätega valmistatud okaspärg... Tõe prohvetitele antakse sõimunimi „valeprohvet“ — „valevend“...

Nii ehivad suurel Kristuse sünnipühal variseride kadeduse kibuvitsokkad Kristuse jüngrite laupu...

Lendlegendid kroonivad surnuid, kuid kisuvad teemantpärjad elavatelt Kristuses!

 Legendid asetavad pidulikke pärji kaugele tagasi jälgiajavate pealkirjadega matuselintidel suikunute suurusest ning need hilinenud healõhna pärjad ehivad kivist mälestussammaste jalgu ja raskeid

hauaplaate üldinimlikul möödalenavate iilingute ja juhuslike paremasse olemisse tungimuste kalmistul.

Meelsamini ja vististi küll ainult sellel kalmistul tuakse surnuile austust, ülen-dust...

Kui raske surve all purunevad kirstud ja geenusist jääb järgi vaid kõdunev põrm, siis inimsoo häbistatud südametun-nistus tasandab legendaarse eeleegiaga oma süüd surnute ees... Nii ülistab legend sur-nuid ja rebib õigusepärgi elavalt!

 Joululaupäeva õhtul loeme lugematul lehekülgil legende ja muinasjutte maailma Päästjast...

Ja elava Tõesõna asemel külvatakse inimeste südamesse surma- ja valesse-met...

Kui rasked on Ülestõusnule need le-gendaarsete pärjade portsellaansed kunst-lilled, mis matavad hingedes Tema Elu, Vaimu, Tema Tõde...

Valuga kaeb Jumala Poeg sellele Tema suure loobumise pühitsuspäeval, mil Ta sündis maa peale inimesena, et päästa inimest...

Sulgegem sellel pühal, pidulikul õhtul kõik inimtarkuse ja fantaasia raamatud ning ajakirjad... avagem Igavene Evangeelium, süvenegem kristallpuhtasse, selgesse ja lihtsasse Jumalikkude sõnumesse Kristuse sündimisest. Uskugem elavat Sõna... võt-kem vastu tõde... Võtkem vastu **Jeesus** oma südamesse... Ja inimliku, valeliku muinasjutu asemel avaneb meile vaimlik tõelikkus ning taevast voolab meie südamesse Tema päästev armastus.

Nataly Smirnov.

Püha öö hinged.

(Tähtede mailt).

See oli hing, sündinud suurel Kristuse sünnipühal, helendav hommiktähe kristall-puhtal paistel...

Märgituna Jumalalt, ta ei lahkunud rahvahulka... ei osastunud isiklikku ellu, vaid peites ennast selle maailma argipäeva hallide inimeste eest ta armastas üksildust... armastas piiritut taevast ja kõnelevaid taevastähti...

See oli hing, kujutud Loojalt sealpoolse elu õrnust keelist, suutetu vastama millelegi madalale ja toorele... Teda heidutasid roo-mavate hingede võlts ja ebasiirus.

Kohates variseere — astus kõrvale teelt, et lasta neil mööduda endast... Ta ei sallinud nende meelitusi ning teeseldud silitusi... ja see, mis reklaamis variseride headust ei suutnud osta üles pühal ööl sündinud hinge... Ta värises nähes neid, kes riietuvad maski ning südametult valetavad kõiges ja igale...

See oli hing, kellele võõras põrgulõbu tühi kumin, julm saatanlik naer, armetu müüdav egoism ja tume jõud, mis hoop-leb oma kurjusega...

„**Mina** olen hea Karjane; hea Karjane jätab oma elu lammaste pärast. Aga palgaline, kes ei ole Karjane, kelle omad lambad ei ole... jätab lambad maha ja põgeneb...

Minu lambad kuulevad **Minu** häält ja **Mina** tunnen neid ja nemad käivad **Minu** järel.“

Joh. 10, 11–12 ja 27.

See hing läks hommiktähe suunas... tasa ja targu piki kannatavarmastuse ja pisarate orgu... Läks mööda selle maailma rikkaist ja õnnelikust...

Vaesuses ja alanduses käis kui ümardaja oma valitud ristiteel...

Sinna, kus kannatusis ja valudes vaeveldud purustet hinged, hüljat saatuse kätte... jäänud mõistmata ja unustet—kui lilled, mis nopitud inimmeeletuse mööduva ihalduse rahulduseks...

Sinna läks hing ja sidudes haavu, niisutas neid oma kaaskannatuse pisaratega... Ta oskas lohutada hinge laulega tähtede mailt, kus igaveses vennaarmastuses pole kurjust, pole vaenu.. kus hinged valguses ja tões märkavad teineteist sõnuta, mõistes kõik loomingu saladust ja ilu... sulades Isa kõikloova armastuse ühte harmooniasse.

See oli hing, kes peegeldas oma südame taevalikes helides paradiisi elu... nagu

ääretu ja suursuguselt rahuliku ookeani põhjal puhkab põhjatu helesinine taevas, varjates roojaste pilkude eest Jumala suurus — Jumala trooni... Valgusttoovad kannatava hinge lauluhelid pehmendasid valusid... kuivatasid pisaraid... kasvatasid kinni haavad...

Ja kalbed, nutvad hinged sirutasid anudes oma abituid käsi puhta taeva poole...

Nende südamed hakkasid uskuma... uskuma elavat vaimlikku tõelikkust ja erksalt kuulatales ootasid taevast valu-hingede Päästjat.

Nad nutsid taga oma turuelu musti varje... meelegeites murdsid käsi oma patude ja ülekohtu avaneval kuristikul...

Nad mõistsid ennast hukka, ärganud hommiktähe kiirist, mis kutsumas neid surmast ellu... pimedusest valgusse... patu-orjusest — Jumala laste vabadusse...

See oli vaikel, täherikkal, talvisel ööl. Pidulikult tardusid kuused hoides okstega

oma lumivalget, teemantpisarais sätendavat inglirüüd...

Terve loodus hardus maailma **Päästja** sündimise piduliku tunni eel.

Näis nagu oleks kõik sulanud ühte suurima ime palvelisse koonduvusse.

Jumala Poeg — inimese kujus — tuli maa peale et päästa hukkuvat inimest!

Ja vaata, Ta astus kui **Vaikne, Imeline Külaline** hingede keskele, kes rikkusid oma ahastusega selle suure tunni majesteetlikku vaikust. **Ta** laotas **Oma** õnnistavad käed nende üle ja Ta pilk andestavas armastuses võttis neilt nende möödunud patuse elu koorma ja kõitmed...

Ta andestas kahetsejad...

Ta pesi neid **Oma** verega... ja kutsus neid Oma okkalisele, kitsale ristiteele...

Kuid see tee polnud maine... ta viis maa pealt avarasse taeva! —

Kristuselt Tema õiguse säravasse rüüsse rõivastet tõusid kannatajad hinged ja rõõmuga ning hõiskamisega astusid **Kristuse teele**.

See oli Kristuse sünd hingede südameis, kes jätnud maa ja selle kumiirid **Kristuse** pärast, Kes tuli taevast maa peale, et päästa neid...

Nüüd viis Ta need hinged maalt taevasse...

Ja Kristuse sünd sai päästetud hingede sünniks!

Nataly Smirnov.

Siis tead sa...

Elusümfooniast.

Kui sa siin maa peal rännates —

Leidnud oled sõpruses ja armastuses

Täielist mõistmist,

Ja võib siin puhtalt sõbra rinnal

Puhata su väsinud hing, —

Siis tead sa, et usalduses leidnud oled

Siin maise — ideaalse õnne!

Kui aga ihaldused — kired

On mürgina su paradiisis aset leidnud —

Ja väline siin tapnud sisemise väärtuse...

Ning parem sõber on sul äraandjaks saanud...

Kui haige sinu hing... ja veres sinu süda...

Siis tead sa... et pettuses

On sinust mööda läinud see ideaalne õnn...

Kui lapsepõlvest tunned sa

End eraldi kõikinimsoost...

Ja võõras sul' too maise õnne naeratus...

Ja valudes sa jälgid inimelu...

Ning avatud kõik selle elu tühjus sul —

Siis tead sa — see taevast määratud,

Et pole osa sellest sul!

Kui kannatuses kannad sa

Ka võõra hinge raskused...

Ja oma kitsal ristiteel

Sa kannad võõra risti veel...

Ning haavus sinu süda... ja valus sinu hing...

Siis tead sa... et sul on valmis

Seal — üleilvne taevaõnn!

Siis särab valguses su silm,

Ja astud kindlalt taevateel...

Siin nähes hingi maises õnnes

Sa tunned pisaraga kaasa,

Sest maine õnn on uni—pettus...

Kui aga loojub maine päike...

*Siis tõuseb tões **Elu Päike!***

Nataly Smirnov.

Ajakirja „Soleil de Vie“
 („Elu-Päike“ prantsuse keeles)
 peatoimetaja pedagoog
Margarita Furrer
 oma abikaasaga—peakaastöölisi.

Pea ja süda.

Ajude tegevus ja sisemine vaimlik tunnetus – mõlemil on oma ülesanne ja oma tegevusala. Paljud mõtlevad: pea on tsentrum ja andes kõik ohjad kätte targutustele, hävitavad kõik sisemised püüdmised.

Õeldakse seal juures: see on ratsionaalsus. **See on ülekohus**, sest mis „ratsionaalsus“ on see, kui hävitatakse harmooniline inimene, kui lastakse atroferuda inimesse loodud vaimliku tunnetuse funktsiooni.

Inimene otsib siiski täielikku harmooniat, kuid ta on läinud saatanlikult eksiteele, otsides ainult ajudes lahendust kõikidele küsimustele. Ja ta teab ometi, et sääli—vaimlikus labürindis pole leida muud, kui iga — ka kõige nigelama vastuse taga jälle kümme uut küsimust.

Meil on ju kõigil jänu **Tõe** järele. Pea pakub aga ainult oma **tõekspidamisi**.

Elutsentraal tuleb viia teisale ja nimelt südamesse.

Vaimlik tsentraal — süda ei kehasta mitte hingelisi tundeid, vaid sisemist vaimlikku tunnetust. Tunded petavad, ajud eksivad, ainult vaimus avaneb Tõde nii nagu ta on.

Ja ainult vaimlikust tsentraalist juhitud areneb inimene igakülgsele ideaalsele täiusele, milleks ta ka kutsutud.

Füüsik ja keemik istusid laboratooriumis ning arutasid kosmoloogilisi probleeme. Mehed suhtusid asjasse nii, nagu oleneks kõik vaid füüsikast ja keemiast.

Nii näiteks tähendas füüsik, juhtides tähelepanu päikse-kiirtele toas, ka see on ainult kiirete elektromagneetiliste võngete kogu.

Vaja koostada vaid teatud lainepikkustega kiirgavat energiat, anda sellele sobiv intensiivsus ja päike on toas.

Ta naeratas kõrgilt; talle näis, et tema kui füüsik mõistab loodust kõige sügavalt.

Keemik valgustas asja teisest küljest.

Kiirgus üksi ei ütle meile midagi kui meie ei tunne materiat mida ta tabab. Kõik oleneb meediumist ja vastavalt keskkonnale, mis neelab kiirgust, on ka kiirguse toime isesugune.

Mõlemad naeratasid üleolevalt — neile näis, et nad mõistavad sügavusteni loodusprotsesse ja vastavalt sellele võivad siis ka neist rõõmu tunda rohkem kui paljud teised.

See rõõm oli aga kuidagi külm, kuidagi elutu...

Keegi koputas uksele.

Sisse astus laboratooriumi teenija ja palus luba pisut tuba koristada.

Füüsik ja keemik vaatasid teenija poole ja vaikisid järsku hämmastunult. Seistes päikese valguses särasid ta silmad sügavast rõõmust, sest tänuliku südamega Jumala vastu rõõmustas ta puhtalt ja lapselikult päikese kiirte üle, mis täna esimest korda nii kaunit laboratooriumi tungisid.

Ja ometi ta ei tunnud ei füüsikat ega ka keemiat; ei teadnud midagi lainepik-

kustest ega võnkumistest. Aga ta rõõmust jätkus isegi füüsikule ja keemikule, sest teenija kaudu vabastasid nad end hetkeks filosoofilistest targutustest ja minnes vaikselt südamesse tajusid midagi hoopis uut elu: rahulikku, õnnelikku, ilusat.

Seda sisemist rõõmu polnud nad saatutanud ajude pingutustega — selleks üldse polnud vaja keemiat ja füüsikat. Selleks oli vaja vaid üht puhast, südamlikku hinge. Ja ükskõik kes see hing siis on, kas teadlane või lihtne laboratooriumi teenija.

Kristus kui **Elu Päike** on juba korduvalt saatnud „Elu-Päikese“ kiiri kõikjale kodumaa nurkadesse.

Pisut rõõmustasid selle üle need, kes ainult huvi tundsid vormi ja etiketi vastu.

Usklikkude suhtumisest maailma.

Nataly Smirnov.

I Kor. 9, 19—20.

(Järg).

Apostel Paulus avab ning kinnitab nende sõnadega, et jutlustajad, pannes tõe mingisugustesse inimlikkude õpetuste ja mõistete raamidesse, teevad hingedele vaimlikke takistusi selle vastuvõtmiseks. Selgitan näitega: adventistid pakuvad hingedele oma õpetuse esimese peatükina Kristuse asemel vanatestamentliku hingamispäeva, sel ajal kui ei päästa hingamispäev, vaid Kristus! Baptistid räägivad ristimise vajadusest hingedele, kes pole veel lõpetanud patukahetsust ja ei oma Kristuselt pattude andeksandmise tunnistust, ei ole pöördunud ega võtnud vastu südamesse Elava Kristuse. Paljud hinged ei oma vaimlikku arusaamist ristimise sisu ja vajaduse kohta, aga baptistid ruttavad neid ja hinged lasevad ennast ristida, täites ainult välisel kombel selle talituse, teostamata tegelikult elus selle tähendust. Iga usundiline liikumine veenab kõige pealt oma väidete, oma aluste ja oma inimlikkude seletuste õigusust, selle asemel, et omakasuta ja tagamõtteta viia hinged isiklikku elavasse kokkupuutumisse Kristusega. Teised kuulutajad on aga palvikuliselt tegevuses „oma“ koguduse arvu suurendamiseks, ruttavad ristimisega, et kirjutada hingi koguduse liikmeks, jättes sealjuures hinged koguni viimata tõesele

Pisut rõõmustasid samuti ka need, kes sisusse tungides otsisid siit vaid „filosoofiliste probleemide „rägastikke ja „sügavaid“ mõtteid.

Need kõik ei mõistnud „Elu-Päikese“ ülesannet ja sisu, sest nad olid liig kaugele „ära reisinud“ elu keskkohast — südamest.

Täie rõõmu, sügava ja puhta leidsid ainult need, kes selleks avasid oma südame ja filosoferimata, tõsiselt ja ausameelses suhtumises realiseerisid esimesed **kõikidele vajalikud sammud: patukahetsuse ja ümberpöördumise.**

Need leidsid jäädava rõõmu, sest nad leidsid **Elava Kristuse.**

„Elu-Päike“ avab, toob ja jagab valgust kõigile, aga vastavalt „meediumile“ on ka toime isesugune.

Edgar Krusenber.

ning täielikule pöördumusele ja ei anna neile tunnetust ristimise vaimliku mõtte ja sisu kohta. Need ja teised töölisel, nagu näitab vaimlik tegelikkus ei teotse mitte hingede pööramiseks ja päästmiseks, vaid nende osastamiseks kas isiklikult enesega, oma kogudusega või teatud inimliku õpetusega! — Meelitavad ligi, püüavad hinged kinni aga jätavad nad viimata Kristuse juurde!

Apostel Paulus osutab vajadusele loobuda kõigist oma omanditest veenetes, mitte selles mõttes, et samastuda maailmlikkudega või salalikult kohalduda nende tasapinnale, vaid et olla ise sisemiselt vabad igasugusest isiklikkusest kuulutamisel hingede päästmiseks, olla vaimlikult vabad igasugustest eelarvamustest, mis takistavad hingedel leida ja võtta vastu Kristust Ennast. Sedasama on öeldud ka teises kirjakohtas: 2. Tiim. 2, 14, 16-17, 22-23.

Apostel Paulus just ei reageerinud ega pannud vastu maailmlikkude inimeste veenetele, vaid „oli kreeklasele kui kreeklane j. n. e.“, s. o. ei sundinud peale kreeklastele, oma individuaalsust, jättes neile arutlemise vabaduse; ta taotas ainult üht puhtvaimlikku eesmärki: avada kõikidele elavat Kristust! — Ta ei rääkinud neile

on teie kutse? — Ta vastas ägedalt: „mu hõim soovitas mind... ususeltsile, mis mind vastu võttis ja nüüd olen neil heal palgal: kas pole see Jumala tahtmine!“ Nii määravad Jumala taht need jutlustajad, kes ei oma isiklikku elavat ühendust Issandaga, kes pole saanud Püha Vaimu ning kes varjavad oma isiklikke omakasupüüdlikke huvisid Jumala tahte katte all. Sugulaste soovitus peavad Jumala tahte avalduseks.

Teine juhtum: keegi naismisjonär, kes ilmselt ei omanud Püha Vaimu juhtimist ning keda juhtisid tema oma lihalik mõistus ja tunded, andis minu poolt kellegi jutlustaja läbi temale esitatud küsimusele: „millega võite põhjendada oma õigust hingede üle töötamiseks“ — vastuse: „Olen

lõpetanud seltsi „Valgus Idas“ („Licht im Osten“) misjonärikursuse“.

Prægusel ajal usklikud asendavad Püha Vaimu väe ja tarkuse piiblikursuste läbitõdemisega. Nagu näha on kergem lõpetada kursusi kui saada Püha Vaimu! Saada inimlikku diploomi on kerge, aga tunnistust Jumalalt — raske!.. Igatahes — raske salalikkudele! „**Minu jutlus**“, ütleb apostel Paulus, „ei ole mitte inimliku tarkuse veenvates sõnades, vaid Vaimu ja väe ilmutises“ 1. Kor. 2, 4. Nimelt see puudubki jutlustajatel. Vaimu ja väe asemel — ilukõned; vaat, see on meie päevade kurb nähe.

(Järgneb).

Sügisemotiiv

Viljandist.

Kui kollased linnud
lendlevad mornid lehed...

Ja vaikivad varjud
pisaraisit rüüis

Sõnavad järvel
tummas nutus...

Viljandis,
septembri kuul 1935. a.

Neid kihutab ülina
tuul sügisene — toores...

Ja leinaroostega
südamemures

On kattunud salu
varjatud valus.

Nataly Smirnov.

Väär-ümbepöördumisest.

Jutlus tekstil: Matt. 15, 7—9.

Väga armastatud sõbrad Issandas!

Tänaseks koosolekuks on mulle avatud sõna ümbepöördumise sisu kohta. Toodud tekst kõneleb nendest hingedest, kes viibivad väärümbepöördumise seisukorras: nende süda ei ole pestud Kristuse verrega ja seepärast **ei ole** nad Kristuses!

Meieaja heledamaid ja silmatorkavamaid tunnuseid on see, et igalpool püha mõiste all **ümbepöördunu**, leiame selle nimetusega maailmlikke inimesi. Endisel ajal olid inimesed kohtlasemad ja ausamad. Kui nad, kooskõlas Jumala Sõnaga, ei olnud läbi elanud ümbepöördumist, siis ei lubanud neid Jumala kartus ja häbi ümbruse ees valetada vaimlikkudes küsimustes. Tänapäev võib leida igal pool usuühingutes maailma vaimu uppunud hingi, kes leiavad enesel olevat õiguse

nimetada ennast ümbepöördunuteks. **Vale vaimlikkudes küsimustes on saanud harjumuseks**: need, kes lubavad enesel selles valetada, lasevad ennast **rahulikult paista õigetena**, päästetutena, s. o. ümbepöördunud hingedena. Sellele peab tulema lõpp. Jumal ei kannata seda valet ja karistuse kohus läheneb nendele väärümbepöördunutele: „...kui teie ka korrutate oma palveid, Ma ei kuule teid, teie käed on täis veresüüd, Peske endid, puhastage endid...!“ (Jes. 1, 15—16). Jumal ei võta vastu nende palveid, kes valetavad Issanda ees! Võib olla nad ka tundide kaupa palvetavad, kuid Issand ei kuule nende palveid, seepärast et nad ei ole kahetsenud patte ja ei ole kahjatsenud oma maailmlikku elu; nad ei oma Kristuselt tunnistust pattude andeksandmise kohta, järelikult nad on tulnud Jumala juurde

Viljandi ilusas mägimaastikus.
Paremalt Kr. Üh. „Ühendus Kristuses“ esimees vend V. Elustus
ja Ühingu vaimlik juhataja lugupeetav vend M. Smirnov.

mitte Kristuse Tema vere läbi ja seepärast Jumal ei võta vastu neid isegi siis, kui nad „ka korrutaks oma palumisi“, **nii ütleb Issand!** Jumal avab nende sõnadega väärvaimlikkudele nende varjatud sisemise seisukorra; nad paluvad, nagu Jumala lapsed, samal ajal ei ole nad leppinud Jumalaga Kolgata Ohvri läbi, s. o. nad ei ole veel vastu võetud Kristuse poolt ja seepärast ei oma tunnistust pattude andeksandmise kohta. Jumal juhib nende hingede tähelepanu sellele, et nende käed on täis veresüüd; see tähendab, et nende teod ja astumised on patused seepärast; et nad pole võtnud vastu oma südamesse Elava Kristuse.

Mis võib olla hirmsam, kui anda ennast välja **ümbERPöördununa** ja samal ajal seista kaugel Kristusest! Jumala Sõna seletab selle kurva nähte põhjuse: „sest Jeruusalemma prohvetitest on salalik elu välja läinud kogu maale (Jerem. 23. 15). „Nad räägivad ühte puhku nendele, kes põlgavad Mind: — Issand on ütlenud: teil peab rahu olema; ja igäihele, kes oma südame kangekaelsuses käib, ütlevad nemad: Ei tule teie peale õnnetust. Sest kes on seisnud Issanda salanõus, et ta saaks näha ja kuulda Tema sõna? Kes on pannud tähele Tema sõnu ja kuulnud?“ (Jerem. 23, 17–18). Tüübilised sead jutilustajatele, kes ei oma elavat vaimlikku

ühendust Issandaga ja seepärast heidavad kahtluse alla Piibli tõe, et **Jumal** vastab **Oma** orjadele (sulastele)! See on uskmatu, kes ei ole astunud elavasse ühendusse Kristusega ja ei tunne oma elus Kristuse sõnade teostumist: „**Minu lambad kuulavad Minu häält!**“ Jumala pühaviha ei pööra neist ära, sest Issand ütleb: „**Mina ei ole neid prohveteid läkitanud, nad ise jooksid. Kui nemad oleksid seisnud Mu salajas nõus, siis oleksid nad Mu rahvale Minu sõnad kuulutanud ja neid ümber pööranud nende kurja tee pealt...**“ (Jerem. 23, 14–25).

Prohvet Jeremia peegeldab täpsalt **nende jutilustajate** seisukorda, kes ka meie päevil räägivad seda sama, tegemata vahet hingede seisukordades ja seepärast annavad kõikidele aiva häid lubadusi tagamõttega tõmmata hingi **enda juurde**. Need usklikud vaikivad vajadusest saada Kristusest tunnistust pattude andeksandmise kohta, sest et nad ise enamikul juhtumel ei ole elanud läbi patukahetsust ja ümbERPöördumist. Nad ütlevad just need samad sõnad: „kes on kuulnud Kristuse häält?“ ning lisavad juurde, „seda tunnistust saada ei või“. Ometi Jumala Sõna räägib sellest tunnistusest: 1. Joh. 5, 10–11; Ilm. 12, 17. Selge, et nad avalikult räägivad Jumala Sõna vastu: „ja nõnda kahetsege pattu ning pöörduge ümber, et saaksid kus-

tutatud teie patud". (Täpne tõlge oleks: „et teie saaksite oma pattude andestust“) (Ap. teg. 3, 19). Ja palju teisigi kohti näitavad meile, et apostlid tunnistasid seda, et **hinged peavad kahetsema pattu ning pöörduma ümber**, et saada tunnistus pattude andestuse kohta. Usklikud aga veenvad hingi, et nad peavad ainult uskuma, sest patud on juba andeks antud.

See on häbematu vale vaimlikkudes asjades! Häda prohvetitele, kes poogivad hingedele külge niisugust valet! Jumala Sõna tunnistab selgesti, et ainult seal järgnevad pattude andeksandmine, kus eelnenud tõepärane patukahetsus ning ümberpöördumine — teisiti ei järgne tunnistus. Kolgata ohver on toodud ja ainult Kolgatal on võimalik saada tunnistust pattude andeksandmise kohta, aga sealgi võib saada selle ainult kohtlaselt kahetsev hing. Ainult usust ei ole küllalt — nii õpetab Jumala Sõna: „**Kahetsege pattu ja uskuge Evangeeliumi**“ (Mrk. 1, 15). **Meie ei tohi vastu võtta ühtki uut inimlikku õpetust, vaid iga vaimlik küsimus peab katsutama läbi mitte inimeste kaudu, vaid Jumala Sõna järgi.**

See vale, et igaühele on patud juba andestatud usu läbi ilma patukahetsuseta ning ümberpöördumiseta, viib hinged väärisseisukorda Jumala ees ja nad hukuvad. Kui hing on ärganud, ta hakkab vaimlikult janunema, hakkab uskuma Jumala Poega — võib olla ta nutab juba ning avaneb patukahetsus oma pattude pärast, siis tulevad juurde usklikud ja veenvad teda: „ära nuta nii palju, kõik on korras... sa oled Jumala laps! Ja nõndanimetatud „pöördunud“ **hing peab vaid astuma ruttu-ruttu kogudusse.** Kuulen või loen kirjadest, millised mulle jutustavad sääraseist „pöördumusist“ koos küsimustega: „Mispärast ei ole Kristus mulle lähedane? Mispärast ei ole mul elavat ühendust Issandaga? Mispärast ei saa ma vastuseid Issandalt? Mispärast ei kuule mina, kui Kristuse lammas, Tema häält? Mispärast ei ole mul juhatust ülevalt? Kuidas on see võimalik, et mina kui Jumala laps, ei või kunagi teada saada Jumala tahet? Mispärast korduvad kõik mu vanad patud?“ Nendel hingedel on õigus esitada sääraseid küsimusi!

Jumala Sõna järgi: kui nad oleks tõesti ümberpöördunud, siis oleks pidanud nad tajuma alaliselt Issanda lähedust vaimus, olema igapäevases elavas osaduses Kristusega; oleks pidanud saama vastuseid Issandalt, kuulma oma Karjase häält; peale tõepäraselt ümberpöördumist oleks

pidanud saabuma varsti Püha Vaimu juhatatus ning lõpuks iga Kristuses suletud süda, peab tunnetama oma elus Taevase Isa tahet! Mispärast puudub aga kõik see nendel hingedel?! Need küsimused esitatakse mulle kohtlaste hingede poolt ning sügava valuga.

Hinge lõhestavalt valus on näha avameelseid ning kohtlasi hingi vaevlemas vasturääkivuses nende sisemise seisukorra ja Jumala töotuste vahel, need on hinged, kes otsivad väljapääsu oma traagilisest olukorrast. Hinged on kurvad, et saatana võis tunda nii kaua kahjurõõmu samal ajal, kui nad kujutlesid endid ümberpöörduvana, aga tegelikult olid veel saatana küüsis.

Mind süüdistatakse selles, et ma avan oma jutlustega hingede silmad, kes tulevad mitmesugustest usuühingutest; lahkan nende sisemise väärisseisukorra ning tõestan Jumala Sõna järgi, et nende vaimliku surnudoleku ja viljatuse põhjus on selles, et nad pole veel pöördunud ümber! On isikuid, kes katsuvad tõestada, et see on armastuse puudus avada hingedel silmad nende tõelisele seisukorrale, aga mina pean õigeks, et see, kes armastab hingi, on kohustatud neid eemaldama hukatusest! Uskuge mind, et ma ise kannatan, kui näen ebaõige hingede juhatamise traagilisi tagajärgi — ma ei või vaikida! Hinged ise tunnistavad, et nad võivad surra säärases seisukorras ning hukkuda; kahju neist ja kaotatud ajast. Kui palju oleks võinud nad austada Issandat selle aja jooksul, kui nad oleks olnud tõepäraselt ümberpöördunud ja õieti juhutatud vaimlikule teele! Ma ei ole lubanud enesel arvustada jutlustajate isikut, või puutuda nende isiklikku elu, kuid **ma täidan vaid oma kohustust ja avan hingele Jumala Sõna järgi nende tõesed seisukorrad**, et näidata neile võimalust, mil kombel võib leida Elava Kristuse ja kuidas alata uut, puhast elu elavas osaduses Jeesusega. Ma ei kutsu hingi enda juurde ega ka meie ühingusse; ei püüa kedagi avatleda või ligi meelitada meile. Kui hinged ise tunnevad vaimlikult eneses tõmbavust meie ühingu poole, siis on see nende isiklik ja vabatahtlik soov: see on hinge oma asi vahekorras Issandaga. Häda sellele, kes seab enese Issanda ja hinge vahele!

Juhatajad, ärge takistage hingi otsimast pääsmise tõeteed ning võimalust kasvada vaimlikult!

(Järgneb).

Nataly Smirnov.

Jumalik valgus, mis lõõnud särama Juuda suguharust.

(15-ne Juuda vastu tõstetud süüdistuse harutus).

M. Smirnov.

(Järg).

Neljateistkümnes süüdistus: „Kõrvalekaldumine Jumala plaanist oma mõju kasutamises“. (Milles seisib Juuda kõrvalekaldumine Jumala plaanist, autor ei osuta).

Taas täiesti ärateenimata süüdistus ja laim.

Oma vaate kinnituseks toob autor Juuda nõu oma vendadele: Joosep mitte ära tappa, aga müüa Egiptusse — väites, et selle nõuga Juuda rikkus Jumala plaani (1. Moos. 37, 26—28). Selles küsimuses on avanud autor oma harimatuse Jumala Sõna tunnetamises. Just selles astumises Juuda tegi **täpsalt** Jumala Tahte järgi ja täitis ettemääratud Jumala plaani. Juba ammu enne Juuda sündimist, Jumal avas Oma sõber Abraamile otsuse, et tema järeltulev sugu saab sisserändajaks, alistatud ja painatud võõral maal nelisada aastat: 1. Moos. 15, 13. Selle Jumala otsuse viis Juuda täide oma Joosepi müümise nõu läbi. Joosepi sõnadest oma vendadele on selgesti näha, et Issand Ise laskis sündida Joosepi Egiptusse müügi, Tema poolt ette tehtud plaani täitmiseks. „... Teie ei ole mind siia läkitanud, vaid Jumal, ja Tema on mind pannud vaaraole isaks ja kõige tema perele isandaks ja valitsejaks kõige Egiptuse maa üle“: 1. Moos. 45, 5—8; 50, 20. Teine vaimlik eesmärk oli Jumala imetähtede ja imede tegemine vaarao ees, et ka egiptlased tunnetaksid Jumalat: 2. Moos. 7, 3—5; 14, 4.

Kolmas vaimlik siht — Joosepi enda läbikatsumine Laul. 105, 17—19. Neljas põhjus — Juuda tahtmine päästa Joosepi elu vendade käest, sest Juuda teadis, et vendad nii või teisiti viivad täide oma tigea kavatsuse Joosepi vastu ja seda taibates otsustas saata ta parem Egiptusse, usaldades Joosepi elu Issanda kätte, kui jätta ta kurjakavatsivate vendade keskele: 1. Moos. 37, 26—27.

Viiendaks — autor usutab veel, et Joosepi vennad kannatasid palju sellest, et Joosep oli müüdnud Egiptusse. Jumala Sõna aga sõnab meile just vastupidist ja nimelt seda,

et Joosepi läbi säilus terve israeli elu sellest hirmsast näljahädast, mis oli tol ajal paljudes maades ja kestis seitse aastat: 1. Moos. 45, 5—7 ja 20, 50, 20; 41, 57. Nagu näeme Pühast Kirjast, Juuda ei rikkunud millegiski Jumala plaani, vastupidi ta toimis kõiges kooskõlas Jumala Tahtega ja oma südame näpunäidete järgi avaldades armastust ning kaaskannatust oma venna vastu.

Viieteistkümnes süüdistus: toetudes kirjakohtale 1. Moos. 38. pt. 18 s., autor süüdistab Juudat hooruses.

Nüüd autor võtab eneselt maha pehme, alandliku, „tagasihoidlikkuse“ pärast vaimlikku valjust väljendada kartva inimese maski, riietub ümber karmi ilmpatuta kohtuniku toogasse ning teeb oma ähvardava otsuse püha mehe kohta: **süüdlane porduelus... Süüdistus langeb isegi Jumalale Enesele, Kes autori arvates on teinud vea: tegi Oma otsuse Juuda pühaduse kohta, küsimata selles hra P. arvamust.** Põrme inimene võtab otsustada Jumalikkude tegude ilmpatususe üle; segades ennast Jumaliku võimu prerogatiividess! Arvestamata Jumala otsusega, autor teeb oma otsuse.

Valitsevate kirikute teendrid jõudes niisuguste Piibli kohtadeni, millede mõte nendele ei ole avatud, hardumusega lähivad vaikides mööda sellest kohast, tagasihoidlikult avaldades, et nad ei mõista seda kirjakohta. Tehakse seda Püha Kirja puhtuse ja pühaduse säilitamiseks. See samm on aus, õilis ja alandlik ning väärrib kõigiti kiitust ja au, aga „usklik“ inimene, mitte tundes püha Piibli vaimlikku sisu, teeb maha Püha Kirja autoriteeti.

Kui teha eeskirjaks, et Piiblit tuleb tõlgitseda täht-tähelt, s. o. võtta vastu ainult täheline väline mõte, siis süüdistame porduelus kõiki Vana Testamendi suuri pühi mehi: **Abraami**, Jumala sõpra, kes omas kolm naist; **Israeli**, Jumala äravalitut, kes omas neli naist; **Mooset**, suurprohvetit, kes omas kaks naist; **Taavetit**, vaimlikkude kuningate soovanemat, kes omas

mitu naist, aga samuti ka prohvetid: **Jesaja, Osea ja teised.**

Lihalik mõistus ei või tungida Sõna vaimu ja tema vaimliku sisu saladusse. Terve Jumala Sõna saab harilikuks raamatuks, kui vaadata Piiblile lihaliku mõistuse pilguga. Suurt ülekohut teevad Jumala ees need isikud, kes viivad alla püha Piibli maailmlike raamatute tasapinnale, millel ainult tähttäheleline tähendus.

Lihalik mõistus võtab Jumala Sõnalt elu, väe, pühaduse ja Jumaliku töö sügavuse. Vaim teeb elavaks, aga mitte täht! Täht suretab! „Sõnad, mis Mina räägin teile on vaim ja elu“: Joh. 6, 63.

Kui noorsoole pookida külge lihaliku mõistuse vaateid nagu: vaadata Piiblile kui ajaloolise, peale suretava tähe mitte midagi teada, siis tulevad välja neist kõige lähemas tulevikus kindlasti veendunud „usklikud“ ateistid. Lihalik mõistus targutab lõpmata, kuid neist targutusist tuleb ainult vaimlik surm (Room. 8, 6).

Nüüd selgitame põhiküsimuse: kuidas tuleb mõista tervet Püha Kirja ja eriti niisuguseid kohti, millede vaimlik mõiste varjatud, nagu näiteks eelpooltoodud kirjakoht 1. Moos. 38. peatükist.

Esiteks. Piiblile peab olema vaimlikult õige lähenemine kui Jumala Sõnale, kui Jumala tööle, kui Pühale Kirjale, mis tõesti kirjutatud ilmutuse järgi Jumala Vaimult ja Tema imelise juhatusel all. Sellesse töesse tuleb uskuda ilmtingimata, igasuguste kahtlusteta ja igasuguse kriitika, sest et see töö on tõestatud ümberlükkamatul kombel Püha Kirja enese põhjal, mis omab väge ja elu inimeste uuele elule äratamiseks ja vana, patuse elu mahajätmise võimaluse andmiseks. See suur töö — inimeste uuele elule äratamine — teostub eranditult Jumala Sõna väega ja eluga. Inimesed sünnivad taas uuele elule Jumala Sõna mõjul. See tõsik tõestab Jumala Sõna päritolu Jumaliku tarkuse allikast, millel on **vägi sünnitada taas ja vabastada:** (Joh. 8, 32). Niipea kui inimsüda uskub Jumala Sõnasse ja usuga puutub kokku Jumaliku tööga, süda saab kohe väge vana patuse elu võitmiseks ja uue algamiseks (Mrk. 1, 15). Paljude tõepäraselt ümberpööratud hingede isiklik vaimlik kogemus tunnistab võimukast väest ja elust, mis tuleb välja Jumala Sõnast.

„Tema on meid sünnitanud oma tahtmise järele töö sõna läbi, et meie mõneks alguseks oleksime Tema loomete seas“: Jaak. 1, 18.

„...Teie olete uuesti sündinud, ei mitte kaduvast, vaid kadumatust seemnest, elava Jumala Sõna läbi, mis igavesti jääb“: 1. Ptr. 1, 23.

„...Jumala Sõna on elav ja vägev ja teravam kui ükski kaheterane mõök; ta tungib läbi kuni ta lahkab hinge ja vaimu, liikmete sooned ja üdi ja on mõtete ja südame kavatsuste kohtumõistja“: Eebr. 4, 12.

„Kõik püha kiri on Jumala Vaimust sisse antud ja saadab kasu õpetuseks, noomimiseks, parandamiseks, juhatamiseks, mis õiguseks on, et Jumala inimene võiks täiesti kõlbuline ja kõigele heale tööle täiesti valmistatud olla“: 2. Tiim. 3, 16-17; 2. Ptr. 1, 19-20.

Jutlustaja, kes ei usu Piibli pühadusse ja vaimlikku sisusse, ei ole pöördunud ja ei oma eneses elu ega väge elavaks jutluseks. Kõik tõepäraselt pöördunud ja Jumala Vaimust uuestisündinud, tunnevad Piibli vaimlikku sisu ja seepärast ei või kahelda Püha Kirja tõesuses ja pühaduses. Kahtlus tuleb sellest, et inimesed ei ole kinnitatud töes isikliku kogemuse kaudu. (Jes. 7, 9).

Teiseks. — „Issand on annud meile suute olla Uue Testamendi mitte tähe, vaid vaimu teendrid, seepärast et täht suretab, aga vaim teeb elavaks“: 2. Kor. 3, 6; Room. 7, 6. Selle Jumala Sõna kirjakohta põhjal ei oma keegi õigust teenida tähte, s. o. seletada Püha Kirja välise, tähttähelelise mõtte järgi, vaid ainult sisemise vaimliku sisu järgi, teisiti võtame Jumala Sõnalt **mõjuva, elustava väe ja pühaduse.** Kõige olulisem ja väärtuslikum Jumala Sõna sisust — **vaim ja elu** — saab suretatud tähega ja siis ei avalda ta enam oma Jumalikku mõju inimhingedele: ei elusta ega ärata üles surnud seisukorral. Ega jutlustajad elusta hinge, aga elav ja mõjuv Kõigevägevama Jumala Sõna, kui meie omame elavat usku sellesse: Eebr. 4, 12; 5. Moos. 32, 47; Laul 118, 25, 41 ja 50 ja Ter. 23, 29. Ainult Jumala Sõna vaimliku sisu tunnetamine teeb meid tarkadeks ja mõistlikkudeks: 5. Moos. 4, 6; Õp. sõn. 9, 10. Need usklikud, keda juhib lihalik mõistus, ei tunnetata Püha Kirja vaimlikku sisu ja seepärast ei oma tarkust, vaimu aru, ega vaimlikku tunnetust ja

peavad vaimlikku tunnetust isegi meeletuseks, sest nad ei suuda sellest aru saada: 1. Kor. 2, 14-15. (Os. 4, 6; Jes. 42, 19; Sak. 7, 11-12).

Igasugune vaimlik tunnetus tuleb Jumala Vaimult: „**Nõnda ei tea ka ükski, mis Jumalas on, kui aga Jumala Vaim**“. 1. Kor. 2, 11. **Seepärast, need kes pole uuesti sündinud Jumala Vaimust, ei või omada vaimlikku tunnetust**: Joh. 14, 26; 16, 13; 2. Ptr. 1, 20, 21. Jumala Vaimu puudumine on nende usklike eksituse põhijuhjus, kes salgavad vaimlikku tunnetust.

Kolmandaks. Ei tohi seletada Püha Kirja lihaliku mõistusega ilma Jumala Vaimu juhatuseta.

Usklikud, kes ei ole saanud Jumala Vaimu, juhatakse ainult nende lihalikust mõistusest maisete teadmistega. Sel alusel need, kes ei ole sündinud taas Jumala Vaimust, ei pea seletama Püha Kirja, sest et terve Püha Kiri on vaimlik, s. o. sisaldab vaimliku mõtte, mille avab ainult Jumala Vaim. **Sel põhjusel on meie Issand keelanud Oma õpilastel minna välja teenistusse Sõnaga enne Jumala Vaimu saamist** (Lk. 24, 49; Ap. teg. 1, 4)

„**Kes õpetab ja juhatab meid iga-sugusesse tõesse**“: Joh. 14, 26; 16, 13; 1. Joh. 2, 20 ja 27.

„**Ühtki prohveti ettekuulutust Pühas Kirjas ei saa lahendada iseenesest, seepärast et prohveti ettekuulutus ei ole kunagi väljendunud inimese tahtel, vaid teda on ütelnud pühad Jumala mehed, kellede toimis Jumala Vaim**“: 2. Ptr. 1, 19-21. „Ükski ei pea iseenesest“, s. o. lihalikult mõistuselt andma seletust Jumala Sõna kohta ilma Jumala Vaimu juhatuseta. Täpsa ja õige seletuse annab ainult Jumala Vaim, Kellelt tuleb samuti ka iga-sugune muu vaimlik tunnetus (juhata-mises vaimlikku ellu).

Neljandaks. — On veel üks põhjus, mispärast ei tohi ilma Jumala Vaimu juhatuseta avada Jumala Sõna vaimlikku tähendust. Kõik, mis sündis meie esiisadega Vanas Testamendis „**need kõik olid tähendamiskujud meile, kes saavutavad viimseid aegu**“, millest selgesti kõneleb Jumala Sõna: „**Kõik see sündis nendega, kui tähendamiskujud**“: 1. Kor. 10, 6 ja 11; Ebr. 8, 5; 9, 23; 10, 1; Kol. 2, 17-18. **Äga kõik, mis sünnib tähendamiskujudega, see ei suhtu mitte tähendamiskujusse endasse, vaid nendesse isikutesse, ühiskonda või sündmustesse, mida nad tähendavad.**

Iga tähendamiskuju vaimlikku tähendust teab aga ainult Jumala Vaim, s. o. mida just igaüks nendest kujutab, millesse ta suhtub ja milline vaimlik mõte on temas varjatud, sest Jumala Vaim ongi annud need tähendamiskujud: 2. Ptr. 1, 21.

Tähendamiskujusid ei tohi mingil juhul seletada täht-tähelt, s. o. välise sisu järgi. Seesugune seletus ei ole kunagi õige.

Apostel Paulus annab vaimliku seletamise mustriks teksti, mis sisaldab eneses varjatud vaimliku mõtte ja tähendamiskuju. **Läkituses Kaalatia rahvale 4. peatükis 22. —31. salmini** on antud Abraami naiste tähenduse vaimlik seletus, s. o. mis nad enesest kujutasid! Seesuguseid seletusi on Jumala Sõnas palju; nad on antud kui tähendamiskujud vaimlike seletustele.

Usklik ei peaks mingil tingimusel rikkuma Jumala Sõna tõde, see on Pühas Kirjas valjusti keelatud: 2. Kor. 2, 17. **Ei tohi kõverdada vaimlikku mõtet ja anda teine tähendus, kui seda tööpoolest sisaldab Jumala Sõna**: Kaal. 1, 6-9; 5. Moos. 12, 32; Õp. sõn. 30, 5-6; 1. Ptr. 4, 11; 1. Kor. 2, 3-5; 2. Kor. 1, 12; 2, 17; 4, 2; 1. Tess. 2, 3-5; 1. Tiim. 6, 3-5; Ilm. 22, 18.

(Järgneb).

Toimetuse vastus.

„Lugupeetav vend Kristuses, täname Teid, et loete meie ajakirja „Elu-Päike“ süvenedes ja koon-dunud tähelepanuga; täname ka huvitava vaimliku küsimuse eest.

Muidugi ei või juttugi olla Kristuse Vaimu sega-misest maailmliku vaimuga **olemuselt** (või olemuse poolest). Aga kaasaegsete usklike hinged lasevad seesuguse segamise tekkida **oma isiklikus seisukorras** ja sattudes maailmlikku seisukorda annavad selle välja kui seisukorra Kristuse Vaimus,

tegemata vahet Kristuse Vaimu ja maailma vaimu vahel.

Iseenesest mõistetavalt ei segune Kristuse Vaim kui niisugune, vaid see ärasegamine toimub usk-likkude sisemises seisukorras. Seepärast Jumala Sõna, teades seda usklike kalduvust ja nõrkust, annab käsu valjusega teha vahet puhta ja roojase ning püha ja ebapüha vahel. 3. Moos. 10, 10; Esek. 22, 26; 44, 23.

Järelikult Jumala Sõna kinnitab, et seesugune segamine lastakse tekkida usklike poolt nende vaimulises elus.

Lugejate kõige tõsisema tähelepanu juhtimine sellele vaimlikult lubamatule vaimliku maailmlikuga segamise nähtele ongi üks meie poolt väljantava vaimliku kirjanduse peaaesandeid.

„Mitte igavesti olla Mu Vaimul põlatav inimeste poolt“ (1. Moos. 6, 3). Need Jumala Sõnad avavad, et hinged, võttes vastu maailmlikku, põlgavad Issanda Vaimu! Teie poolt toodud tekst **Eves. 4, 30** kinnitab aga, et Jumala Vaim kurvastub seesuguse põlguse ja vaimliku maailmlikuga segamise puhul.

Vaimlik kogemus näitab, et need, kes saanud Püha Vaimu, ikka Tema kaotavad peale seesugust ärasegamist ja palju tuleb valada pisaraid, et Püha Vaim tuleks tagasi.

Meie pea-ja põhierinevus teistest usklikest on just selles, et meie ei pea lubatavaks ega lase enese ligi vaimliku võltsimist ja järeltegemist. Kõige pealt analüüsime valjusega läbi oma seisukorra, et jääda Kristuse Vaimu.

Teie teete järgmise järelduse II Kor. 6, 15—18 põhjal:

„Apostel hoiatab usklike endid mitte maailmaga segada...“ Võtame näiteks usklike Kristuses, s. o. neid, kes on Tema Vaimus, mil kombel võivad nad siis iseennast segada maailmaga ilma et see puutuks nende sisemist vaimlikku seisukorda? Sest segamine toimub ju usklike sisemises seisukorras, s. o. vaimus, järelikult usklikud iseeneses segavad Kristuse oma maailmlikuga: kannavad ebajumalaid templi (2. Kor. 6). Kristuse Vaim kurvastub ja muidugi taandub säärasest hingest. Vaimlik kogemus osutab tervele reale usklikele, kes võib olla kunagi vägagi kohtlaselt saavutanud esimesi astmeid, s. o. tunnetasid Issanda tee algeid, ent siis on lasknud oma seisukorda vaimliku segamise maailmlikuga kompromisside ja järelandmiste kaudu. Kaotanud sel kombel Kristuse Vaimu, aga kui nad omasid, ka Püha Vaimu, need usklikud siiski nõuavad kaasusklikele, et neid endise saavutuse kulul, vaatamata sellele, et nad selle ammugi kaotanud, loetakse: Kristuses, Jumala lasteks j. n. e., nagu oleks neil vaimlikult kõik korras. Nad sunnivad

ka teisi katma nende oma valet vaimus—valega. Kui ka inimeste meelejärgiolemise pärast minna välja sellele valele ja nõustuda usklikedega, et nad tõesti on Kristuse Vaimus, siis see vale viib ka meid vaimlikule langemisele. **Kristus on tõde (Joh. 14, 6)**, aga seepärast ka **Tema õpilased peavad olema tões.**

Selle küsimuse lahendamiseks, ja nimelt: misugune peab olema meie suhtumine sellesse küsimusse, pöördume jällegi meie **Rinuma Õpetaja—Kristuse** poole ja Tema lahendus selles küsimuses peab olema meie ainsamaks vaimlikuks määruks, mõõdupuuks ja autoriteediks. Kristus hoiatab valjusega kõiki usklike, et need viinapuu oksad, mis katkestavad toitumise ja ühenduse viinapuuga, s. o. Kristusega — lakkavad sisemiselt vastuvõtmast Kristuse elumahla — **kuivavad ära ning visatakse ära. Kristuse Vaim hülgab need oksad, mis anduvad maailmlikule kuivatavale mõjule.**

Meieaegsed usklikud just segavad Kristuse eluga ja Vaimuga: laimu, keefepeksu, valet, näitemüügid, teeõhtud, moodi, sporti aga teised isegi tantsu ja suitsetamist*).

Seepärast tuleb alaliselt alla kriipsutada, et seesugune Kristuse Vaimu segamine maailma vaimuga on lubamatu ja viib isegi Kristuse viinapuu tõepärased oksad ärakuivamisele, s. o. igavesse hukatusse: nad visatakse tulle. (Joh. 15, 6).

Selles mõttes ongi öeldud meie ajakirjas, et Kristuse Vaimu ei tohi segada maailmliku vaimuga, s. o. oma vaimulise elu sisemises seisukorras, sest selle segamise tagajärjed on äärmiselt ohtlikud igale meist—usklikest.

Seepärast püüdkem sõbralikult: jääda Kristuse sisse. (Joh. 15, 4).

Palume Teid ka tulevikus rõõmustada meid küsimustega, mis on selgeks tunnistuseks, et „Elu-Päike“ äratab huvi ning janu tõe tunnetamiseks.

Meile on „Elu-Päike“se“ lugejate küsimused tasuks meie töö eest.

*) Ameerika baptistidel on moodsates palvelates isegi suitsetamissaalid.

Toimetus.

Teadaanne.

Pühadeks ilmub trükist „Ühendus Kristuses“ ilmutatud laulud esimene anne; sisu: nootidega ja eesti-venekeelse tekstiga „Hinge laul—Пѣсьнь души“ ja „Kõrguste hinged—Горнія души“; sõnad ja helid Nataly Smirnov'ilt; hind 25 senti.

Peame oma kohustuseks juhtida lugejate tähelepanu sellele, et need laulud, oma muusikalise ilu, sügavuse ja algupärasusega avavad vaimliku laulu alal stiili mõttes sootumaks uue helilise valdkonna.

Tellimistega palume pöörduda aadressidel: Tallinnas, vend G. Martin'i poole, Heeringa tn. № 15-12; Tartus, assist. E. Krusenbergi poole, Puieste 49-5; Narvas ja Põltsamaal tegevtoimetaja vend J. Martin'i (Helendi) poole, Põltsamaa, Jaama 8; Viljandis ühingu esimehe vend V. Elustus'e poole, Lutsu 6-3.

Juhatus.

Üksiknumber 20 senti.

Ajakirjas avaldatud tööde järeltrükkimine, tõlkimine ja mahakirjutamine nii osadena, kui tervikuna on keelatud.